

— Да, Мирчо, ти добръ ме запита, та да ти разкажа и за зимния балканъ, който хичъ не прилича на лѣтния.

— Дойде ли зима, листата на дърветата сж вече изпадали, трѣвата е пожълтѣла и смазана върху земята, балкана е съблѣкълъ лѣтната си зелена прѣмѣна и е облѣкълъ бѣла. Снѣгъ покрива върхове, поляни и долини. Всичко млѣква, като въ гробъ. Така е, когато врѣмето е тихо.

— Но повѣе ли вѣтъръ, доловетѣ зареаватъ като страшно изгладнѣли лѣвовѣ. Всичко запищява подъ ударитѣ на свирения вѣтъръ. Въ такова врѣме казватъ: „Балкантъ е развѣлнуванъ!“ Тогазъ е най-опасенъ за пѣтниците. Ни пѣтека, ни слѣда отъ човѣшки кракъ се познава. По баиритѣ се гонятъ снѣжни вихрушки, които омитатъ дребнитѣ камъчета и ги разнасятъ изъ долинитѣ... Човѣку се чини, че всичко е побѣсенѣло... Въ такова врѣме се е случвало снѣгътъ да затрупа пѣтниците и студътъ да ги вкамени... или пѣкъ глутница гладни вѣлци да нападнатъ беззащитния човѣкъ и веднага да го разкъсатъ... Затуй рѣдко се наема пѣтникъ въ такова врѣме да се изкачва на балканскитѣ върхове. Долу — въ политѣ на планината — е друго нѣщо. Потихо е, хора по-често се срѣщатъ да кръсотосватъ горитѣ за дърва или по други свои работи. Но и тукъ пѣтника винаги бива на щрекъ. И тукъ често си спомняшъ хубавия лѣтенъ изгледъ на балкана, сърдцето ти трепери, посрѣдъ зимната балканска са-